

XI.

ARMENVERZORGING.

I.

Het gewichtige vraagstuk der armenverzorging hopen we eerlang breedvoeriger te bespreken.

Thans wijden we aan dit onderwerp slechts twee vluchtige artikelen, die met de pensionneering en alzijdige verzekering der te laag beloonden verband houden.

Den drang om de verzorging der Armen steeds meer op de Overheid te schuiven, en ten slotte *geheel* in Staatsarmenzorg te laten ondergaan, bestrijden we principieel. En voor zooverre we op dit oogenblik offers voor armenverzorging van den Staat vragen, doen we dit uitsluitend als exceptie; ter tijdelijke redding uit een nood, dien mede het wanbestuur van de Overheid schiep; maar tevens steeds als middel, om hoe eer hoe beter aan te sterke inmenging van de Overheid in de verzorging der Armen te ontkomen.

Onder ons, Antirevolutionairen, kan hierover geen twijfel rijzen. Het Calvinisme stelt ten deze den eisch zijner beginselen te beslist.

Gelijk dan ook Groen van Prinsterer reeds in 1854, eenerzijds duidelijk uitsprak: „niet *regeling*, maar *uitroeiing* van de charité légale, moet ons doel zijn”, hoewel hij er anderzijds bij betuigde, dat hij evenzeer bedacht was op behoedzaamheid in het eerbiedigen van den tegenwoordigen toestand. „Wij willen niet onmiddellijk elke staatsbedeeling doen ophouden Wij willen niet dat de zieke plotseling gezond worde verklaard, en dat van den zieke worde gevergd te handelen alsof hij gezond ware Wat wij willen is, niet, dat de subsidiën terstond worden afgeschaft, maar dat de tegenwoordige toestand ondergeschikt worde *aan een anderen regel*.”

Toen het Calvinisme het *Diaconaat* in oorspronkelijken stand herstellde, koos het ten deze voor altoos partij.

Zulk een Diaconaat kent de Luthersche kerk niet; ook de Engelsche bisschoppelijke kerk deed het niet weer opkomen; en al mag allermintst beweerd, dat de kerk der Middeneeuwen, onder